

Οὐρανία, ὁ Ἀγασίλαος ταύτην τὴν στιγμήν μάχε-
ται ἰσως κατὰ τῶν ἀνταρτῶν.

— Καλὲ ἐκείνος εἶναι. Νά τον!

— Ναι, Ναι, εἶπον ὅλοι ἑαυτοῦ, ἰδοῦσαι αὐτὸν στρέ-
ψαντα τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Εἰσπικύσθη λοιπὸν ἡ δέσποις τῆς Εὐλαλίας, εἶπε
μετ' ἐμφάσεως ἡ Ἐλένη, ἔπειτα τῶν κορσίων τὰ θλίμ-
ματα ἐστράφησαν μετὰ περιεργείας πρὸς τὸ μέρος ἔνθα
ἴστατο ἡ Εὐλαλία ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τῶν
ὄταν εἶδον, ὅτι αὐτὴ δὲν ἦτον ἡδὴ ἐκεῖ. Πολυειδῶς καὶ
πολυτρόπως ἐσχολίασαν τὴν ἀναχώρησίν τις, συζήτησις
τότε διεγέρθη μεταξύ των ὅτε γερόντισσά τις,

— Καλὲ Κορίτσι! εἶπεν, μετ' αὐστηρότητος, δὲν
ἐνδρέπεσθε; Χριστὸς καὶ Παναγιά! μήπως θαρρῆτε
πῶς εἶθε ε' τὸ σουαρέ;

— Ὅλοι εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐδάγκασαν
τὸ χεῖλος των καὶ ἐρύθμια ζωρὸν διεχύθη ἐπὶ τῶν αὐ-
ρῶν αὐτῶν παρεῶν. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ σιγήσω-
σι περιορισθεῖσαι νὰ θεωρῶσι μόνον μετὰ περιεργείας
τὸν Ἀγασίλαον.

Τέλος πάντων, τῆς Ἱερουργίας τελεσθείσης ἐξήρ-
χοντο πάντες τοῦ ναοῦ μεθ' ὧν ἐξεληθῶν καὶ ὁ στρατι-
ωτικὸς μας διευθύνθη ἰσπευσμένως εἰς μέρος πολυπὸ
θητον.

ΚΕΦΑΛ. Γ'.

Ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐν τῇ θαλάμῳ μεγαλοπρεποῦς τινος οἰκίας ἔκειτο
ἐπὶ κλίνης φιλοκάλλως ἐστραμμένῃς νεῆς τις ἡμιθνήσῃς.
Ὅποια ὅμως εἰκὼν παρίστατο ἐνταῦθα; Πέπλος ἀναπε-
πταμένος, κόμη ἀμελῶς ἐρριμμένη ἐπὶ ἀλαστροῦ
στήθους, μέτωπον, ἡγεμονικὸν σιαζόμενον ὑπὸ χροιάς
θανάτου, καὶ ὀφθαλμοὶ μαγευτικοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ
ἀτενίσωσιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Παρὰ τῇ κλίνῃ ἴστατο γυνή τις, τὸ τεσσαρακοστὸν
τῆς ἡλικίας της ἔτος ἄγουσα, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς
ἐποίας διεσώζοντο εἰσέτι οἱ τύποι τῆς προτέρας αὐτῆς
καλλονῆς αὐτὴ ἦν ἡ μήτηρ τῆς ἀσθενοῦς, ὀνόματι,
Μαριάνθη ἑτέρωθεν ἴστατο ἐξηκοντούτης γέρον, κρα-
τῶν διὰ τῆς μὲν δεξιᾶς χειρὸς τὴν τῆς ἀσθενοῦς, διὰ
δὲ τῆς ἑτέρας ἐβλίβε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ὅπως κνυ-
τεύση δῆθεν τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας.

— Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ αἰφνίδιον; ἠρώτησεν ὁ
ίατρος.

— Τὸ παιδί μου, ἀπήνησεν ἡ μήτηρ, ἀπὸ πολλῶν
ἡδὴ ἐτῶν οὐσιωδῶς μετεβλήθη. Ἦ τόσον ζωηρά,
εὐθυμὸς καὶ περιχαρὴς Εὐλαλία, ἐγένετο περιδειῖς, σκυ-
θωπῆ καὶ μεγαλλοκλή. Πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐβδομάδων μοι
λέγει πάντοτε ὅτι πάσχει, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ πάθους τῆς
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκαλύψω. Σήμερον λίαν πρῶτ' ὑπῆ-
γεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν παρήλθεν δὲ πολὺ καὶ τὴν
εἶδον ἐπιστρέψασαν εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν τὴν βλέ-
πετε ταῦτα εἶποσα ἔκλαυσεν.

— Ἦουάσατε Κυρία, εἶπεν ὁ Ἴατρος, δὲν ἔχει δὰ τί-

ποτε διὰ νὰ φοβηθῆς. Ἐ! καὶ ποῦ νὰ δῆς ἀρρώστια
Ἐπειτα ἀποταθεῖ πρὸς τὴν πάσχουσαν.

— Εἰπέ μοι Κοκονίτσα μου, παῦ πονεῖς;

Ἡ κῆρη δὲν ἀπεκρίθη.

— Σοῦ πονεῖ τὸ στήθος;

— Ὀλίγον ἔπιθυβρυσεν ἡ ἀσθενής.

— Βήχεις;

— Ὀλίγον.

— Ἔχεις ὄρεξιν;

— Ὅπως διόλου.

— Σοῦ πονεῖ ἐνίοτε τὸ κεφάλι;

— Πάντοτε.

Ὁ ἰατρός ἔλαβε χάρτην καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ
τὴν συνταγήν. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθη ἡ
ξωθεν ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Τί ἀγαπάτε; ἠρώτησεν, ἡ ὑπηρετρία, ἀγνωστὴ
τινα.

— Ἐδῶ εἶναι αἱ Κυρίαί σου; ἀπεκρίθη ὁ ξένος.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἡ μικρὰ Κυρία πάσχει καὶ τὴν ἐ-
πισκέπτεται ταύτην τὴν στιγμήν ὁ ἰατρός.

— Πάσχει! ἐξεφώνησεν ὁ ξένος μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ πολὺ κακά.

— Καὶ πολὺ κακά! Ἀναγγείλατε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ
τάς ἴδω.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ἀγασίλαος Βελιαδῆς.

— Ὁ Ἀγασίλαος εἶθε ὑμεῖς Κύριε; ὑπέλαβεν ἡ
θαμβος ἡ ὑπηρετρία.

— Μάλιστα.

Ἡ φωνὴ προσώπου ποθητοῦ, ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης
πῶσιν παραχρῆν διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Εὐλαλίας!
Ἡ πάσχουσα ἠέωξε τοὺς κλειστοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς
καὶ περιστρέψασα αὐτοὺς εἰς τὰ περίεξ,

— Ὀνειρον, εἶπεν, ἀπατηλὸν μὲ βκσανίζει; Πάντοτε
νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν γλυκεῖαν του φωνῆν, τὸ ὄνομα
του πτερυγίζει εἰς τὰς ἀκοάς μου. Τὸν λόγον της
διέκοψεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐραστοῦ. Ὁ Ἀγασίλαος εἰσέρ-
χεται καὶ ῥίπτεται πρὸς τὴν Εὐλαλίαν.

— Εὐλαλία!

— Ἀγασίλαε!

Οὐδεμία πλέον ἠκούσθη φωνή. Κατὰ τὴν περιστασιν ταύτην
ὠμίλου αἱ καρδίαι τὴν μυστικὴν καὶ οὐράνιον ἐκείνην
γλώσσαν τῆς ψυχῆς, τὴν ὅποισιν νὰ ἐνοήσῃ τις δύνα-
ται μόνον ἀλλ' οὐδέποτε νὰ ἐξηγήσῃ. Ἡ μήτηρ ἐγερθεῖσα
πάραιτα ἐνηγκαλίσθη ἀμφοτέρους.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ποίησις μίαν μόνην ἐκφράζει ἀλήθειαν, τὴν τοῦ
ιδεώδους καλοῦ, εἰς αὐτὴν μόνον ἀποβλέπει ὡς τὴν καλ-
λίστην, καὶ φθάνει εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῆς
ψυχῆς εἰς βαθμὸν δυνάμεως καὶ λάμψεως κατὰ τὴν
προσῆκουσαν τάξιν καὶ ἀρμονίαν ἐκ δὲ τούτου πηγάζει

κάλλος καὶ ἰδία τις ἀλήθεια, ἡ ποιητικὴ, αὐτὸ τὸ καλὸ ἔχουσα βᾶσιν καὶ γνώμονα. Τὴν ἀλήθειαν ὅμως ταύτη ὁ ποιητὴς δὲν εὐρίσκει ἐν τῇ φύσει ἀμικτον, καθαρὰν. τελείαν, ἀλλὰ συλλαμβάνει καὶ γεννᾷ αὐτὴν, ἡ δὲ οὐλ ληψις καὶ γέννησις αὐτὴ εἶναι εἰδός τι δημιουργίας, δι' ἣν ὁ συλλαμβάνων καὶ γεννῶν Ποιητὴς ὁρθῶς ὀνομάζεται· διότι καὶ τοῖς παιδίοις δῆλον, ὅτι ἡ λέξις ἐκ τοῦ π ο ι ῶ παράγεται. Ὑψοῦται δὲ εἰς τὴν ἀλήθειαν τὴν ποιητικὴν ὁ ἔμμουσος, ὁ φοιβόλιτος ἀνὴρ οὐχ ὄλως ἀσθαιρέτως καὶ φαντασιωδῶς, ἀλλ' αὐτὴν τὴν πραγματικότητα τοῦ βίου ἔχων ὡς ἀφετηρίαν. Τῆς δὲ ἀληθείας ταύτης ἤθελε παρέχει ὁ βίος εἰκόνα, ἐὰν ἐφθανεν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς τελειότητος αὐτοῦ.

Οὐδὲν ὑπάρχει πραγματικώτερον, οὐδὲν φυσικώτερον, οὐδὲν ζωηρότερον τῆς ἀληθείας τοῦ καλοῦ· εἰ δὲ μὴ διατὶ χαίρει τοσοῦτον ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἐν τῇ ἀπολαύσει αὐτῆς, οὐ μόνον ὅταν ᾖ εὐφρόσυνος, ἀλλὰ καὶ κατανυκτικῶν καὶ θυμαλγῶν αισθημάτων διεγερτική· Διὰ τί κεντᾷ ἐν ἡμῖν χορδὰς συμπαιδείας καὶ στοργῆς τὸ ἐπισηδῖον τοῦ χωρισμοῦ τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ αἰωνίῳ ἀριστουργήματι τοῦ Μελισσιγενοῦς Ὀμήρου, ὡσπερὶ πράγματι εἶχον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὰ δρῶντα πρόσωπα. Τοῦ ἐπισηδίου τούτου ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐκθέσω ἐν ταῦτα ἀσθενῆ καὶ ἀτμηλῆτον μετάφρασιν, δι' ἣν ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τῶν φίλων ἀναγνώστων, μὴ λησμονούντων, ὅτι καὶ αἱ κάλλιστα τῶν μεταφράσεων σκιαεἶσι τοῦ πρωτοτύπου, καὶ μάλιστα αἱ τοῦ Ὀμήρου. Εἰς τὰς σκαιὰς φθάνει πύλας δι' ὅλης τῆς πόλεως τρέχων Μέλλων ἐκείθεν στῆς μάχης νὰ δρᾷ τὸ στάδιον πάλιν.

«Ἡ πλουσιδωδωρος ἦλθε γυνὴ του ἐδῶ νὰ τὸν εὕρη,
τοῦ Ἡετίωνος κόρη, γενναίου πατρός Ἀνδρομάχη,
τοῦ Ἡετίωνος ὅστις κατῴκει ὑπὸ τὸν δασώδη
Πλάκον, βουνὸν εἰς τὴν Θῆβην, καὶ ἦν βασιλεὺς τῶν Κιλικίων,
εἰς δὲ τὸν Ἐκτορα εἶχε τὴν κόρην του δώσει γυναῖκα.
Ἡ Ἀνδρομάχη ἐλθοῦσα θεράπειαν ὀπισθεν εἶχεν,
ἥτις τὸν ἔτι μικρὸν τῆς υἱὸν ἵστας ἀγάλας ἐκράτει,
τὸν προσφιλῆ Ἐκτορίδην ὡς ἐν ὠραιότατον ἄστρον.
τοῦτον ὁ Ἐκτωρ ἐκάλει Σκαμάνδριον, Τρῶες δ' οἱ ἄλλοι
διὰ τὸν Ἐκτορ' αὐτὸν Ἀστύνακτ' ἐκάλουν, διότι
μόνος τοὺς ἔσωζ' ὁ Ἐκτωρ. Ἐμβλέπων αὐτὸς ἵστων υἱὸν τοῦ
Ἐν σιωπῇ ἐμειδίᾳ ἐγγύς δ' ἡ γυνὴ του ἐλθοῦσα
μετὰ δακρύων τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα καὶ ταῦτα τῷ λέγει.
Ἄστυνε φίλε μου Ἐκτωρ, θὰ γείνης τῆς πόλεως σου θύμα.
καὶ δὲν λυπεῖσαι ν' ἀφήσῃς αὐτὸ ὄρφανόν κ' ἐμὲ χήραν;
Ναί, ἐπειδὴ οἱ Ἀργεῖοι ταχέως σε θέλουν φονεύσει,

«Ὅλοι ἔμοῦ ἐφορμῶντες· ὦ, τότε ἄς μὴ ζήσω πλέον.

Ἄπαρηγόρητος πάντα θὰ ἦμαι ἐὰν στερηθῶ σου,
καὶ θὰ στενάζω βικρέως· πατέρα μητέρα δὲν ἔχω·

Καὶ κατωτέρω·

Σὺ λοιπὸν, Ἐκτωρ, μοὶ εἶσαι πατὴρ καὶ φιλόσοργος μήτηρ,
καὶ ἀδελφός μου γλυκὺς, καὶ ἀνὴρ ἀνδρείος ἠλικίας.

Ἄγε, λυπήσου με τώρα, καὶ μείνε ἵστων πύργον ἐπάνω,
καὶ μὴ ἀφήσῃς αὐτὸ ὄρφανόν κ' ἐμὲ τάλαιναν χήραν.

Καὶ πάλιν

Ὁ κορυθαίολος Ἐκτωρ ὁ μέγας εἰς ταῦτα τῇ λέγει·

Ἡ Φίλη κ' ἐγὼ περὶ τούτων φροντίζω, πλὴν δὲν με ἀφίνει

Ἡ Ἐντριπὴ πρὸς τοὺς Τρῶας, πρὸς ἀνδρας ἑμοῦ καὶ γυναῖκας,

Ὡς τις δειλὸς ἀποφεύγω μακρὰν συμπλοκῆς καὶ πολέμου,

Ἄλλ' οὐδ' ἀνέχετ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ μου, διότι ἀνδρείος

Ἐμαθα πάντα νὰ ἦμαι, ἵστας πρώτας μαχόμενος τάξεις,

Ἵποστηρίζων τὴν δόξαν πατρός καὶ ἑμοῦ τοῦ ἰδίου.

καὶ τοὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἐπίκειτ' ἡμέρα ὀλέθρου,

καταστροφὴ τῆς ἀγίας μας πόλεως ταύτης Ἰλίου,

Ὅτε ὁ Πρίαμος θέλει σφαγῆ καὶ μ' αὐτὸν ὁ λαὸς του.

Δέν με λυπεῖ δὲ τοσοῦτον τῶν Τρῶων ἡ μέλλουσα τύχη,

οὔτε αὐτῆς τῆς Ἐκάβης καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου,

οὔτ' ἀδελφῶν μου, κἂν οὔτοι πολλοὶ καὶ ἀνδρείοι θὰ πέσουν

Μέσα ἵστων κόνιν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν των σκληρῶς φονευθέντες,

Ὅσον ἡ τύχη σου ὅταν σ' ἀπάγη ἐχθρὸς τῆς δεσμίαν,

δακρυρροοῦσαν καὶ δούλην, καὶ ὅταν θὰ ἦσαι ἵστων Ἄργος,

Προσταζομένη ὑπ' ἄλλης ἰστων δι' αὐτὴν θὰ ὑφαιγῆς,

καὶ Μεσσηίδος θὰ φέρῃς αὐτὴ κ' Ἵπερείας τὸ Ἰδωρ,

Βιαζομένη εἰς τοῦτο ὑπὸ σκληροτάτης ἀνάγκης·

καὶ τίς ποτέ σε ἰδῶν δακρυσμένην δεικνύων θὰ εἴπῃ·

«αὐτὴ τοῦ Ἐκτορος εἶναι γυνή, κείνου ὅστις ἦν πρῶτος

κατὰ τὰς μάχας τῶν Τρῶων, ὁπότε ὑπὲρ τῆς Ἰλίου

Ἐπολεμοῦσεν αὐτός. Ἡ δ' ἀνάμνησις αὐτῆ ἐκ νέου

θα σὲ λυπῆ στερηθεῖσαν ἀνδρὸς ὃς θὰ ἦτο σωτὴρ σου.

εἶθε ἡ μέλαινα γῆ νὰ καλύψῃ τὸ σῶμά μου τοῦτο,

πρὶν τὴν κραυγὴν σου ἀκούσω ἐν ᾧ οἱ ἐχθροὶ μου σὲ σύρουν.»

ταῦτα ὁ Ἐκτωρ εἰπὼν πρὸς τὸ τέκνον του ἤπλωσε χεῖρας,

τοῦτο δ' ὀπίσω γραφὲν, καί σους κόλπους πεσὼν τῆς τροφούτου,

Γρόμου ἐκβάλλει φωνὴν εἰς τὴν θέαν τοῦ φίλου πατρός του.

Γόσον πολὺ ἐφύβηθη τὰ ὄπλα, καὶ ἵππουρον λόφον.

Ἄμ' εἶδ' αὐτὸν νὰ κινῆται εἰς τὴν κορυφὴν του ἐπάνω,

Ὁ προσφιλὴς του πατὴρ κ' ἡ καλὴ του ἐγάλασε μήτηρ.

τότε δ' εὐθὺς ἀφαιρέσας ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὸ κράνος

Ἀκτινοβόλον τὸ θέτει χαμαί, πρὸ ποδῶν του ὁ ἦρας,

καὶ τὸν υἱὸν του φιλήσας κ' ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ πάλλων,

εἶπε θεοὺς ἱκετεύων τοὺς ἄλλους, κ' ἰδίως τὸν Δία.

«Ζεῦ καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἀξιώσατε ἵνα ὁ παῖς μου

Γεῖνη ὡς ἔγειν' ἐγὼ διαπρέπων ἐν μέσῳ τῶν Τρῶων,

Με ζωαλακίαν ψυχὴν ἰσχυρῆ βρασιλεὺς τῆς Ἰλίου.
 εἶπε νὰ εἶπαι. — «Ποῦ τοῦ πατρός του καλλίτερος εἶναι.
 Ὅταν τὸν ἴδουν ἐλθόντ' ἐκ τῆς μάχης μ' αἰμάρρτον λείαν.
 Μιτὰ τὸν φόνον ἐχθροῦ φοβισοῦ πρὸς χαρὰν τῆς μητρός του.»
 Τὺ τε εἰπὼν εἰς τὰς χεῖρας τῆς φίλης συζύγου ἐθέτει
 Τὸ περ πόθητον τέκνον' εὖ εὖ κόλπους δ' αὐτὴ τοῦ εὐώδεις.
 Δίχεται αὐτὸ μειδιῶσα μ' ἐν δάκρυ' ἰδῶν δὲ δ' Ἐκτωρ
 Τὴν ἐλυπήθη κ' ἐθάπυσ' αὐτὴν μὲν τὴν χεῖρά του λέγων.
 «Ἦ Ἄνδρομάχη γλυκεῖα. μὴ φίλη μου τόσον λυπεῖσαι.
 Μὴ, εἰς τὸν Ἄδην οὐδεὶς πρὸ τῆς ὥρας μου θέλει μὲ σείλει.
 Το πεπρωμένον δ' οὐδεὶς ποτ' ἀνὴρ διαφεύγει, βεβαίως,
 Ὅστε δειλὸς οὗτ' ἀνδρείος βροτὸς γεννηθεὶς εἰς τὸν κόσμον.
 Ἄλλ' ἀταλθούσα εἶδον οἶον, εἰς ἔργα τὸν νοῦν σου παράδω.
 Εἰς ἡλικιάν κ' ἰσθὸν, κ' εἰς τὰς δούλας σου δὸς ἀσχολίαν.
 Περὶ πολέμου δ' ἡμεῖς θα φροντίσωμεν μόνοι οἱ ἄνδρες,
 Οἱ γεννηθέντες ἐντὸς τῆς Ἰλίου, ἐγὼ δὲ πρὸ πάντων.»
 εἶπε κ' ἀνέλαθε πάλιν τὴν ἱππυριν κορυθ' ὁ Ἐκτωρ,
 Ἦ δὲ φιλότατ' ἡ γυνὴ του τὸν οἶκαδε δρόμον ἐπῆρε
 Στρέφοντα βλέψεν συχνὰ καὶ δακρύουσα ἤτάλειν' ἰφθόως.

Καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα δύναται
 τις νὰ φέρῃ, τὰ ἑποῖα δεικνύουσιν ὅτι ἡ ποιητικὴ
 ἀληθεῖα ἐστρουμένη, οὕτως εἰπεῖν, λαμβάνει ὑπόστασι
 κρείττονα τῆς ἱστορίας καὶ ἐμφαλεῖ διαρκέστερον ἐν τῇ
 διανοίᾳ καὶ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ διὰ τί τοῦτο; διότι
 ὁ πόθος τῶν καλῶν θεμάτων καὶ ἀνοσομάτων καὶ ὁ πό
 θος τῆς ποιητικῆς ἀληθείας εἶναι οὐχ' ἦτον ἐμφυτος εἰς
 τὸν ἄνθρωπον ἢ ὁ πόθος τῆς πραγματικῆς, τῆς ἱστορικῆς
 ἀληθείας; διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ μεγάλαὶ πράξεις διεγεί
 ρουσιν ἐν ἡμῖν συμπάθειαν, ἀγάπην καὶ θαυμασμόν καὶ
 κλίσιν πρὸς μίμωσιν αὐτῶν. Ποίησις ἀληθεῖα ποιητικῆ
 δίδει τῆς φύσεως ἀπάσῃς, ἧτις ἐκφρασίς τις οὖσα τῆ
 θείας δυνάμεως, ἀπαύασμα τῆς θείας καλλονῆς, ἐπι
 θάλλεται εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ δὲ ποιητὴς πληρούμε
 νος ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, αἴρεται, ὑψοῦται
 καὶ συναυψοῦμεθα μετ' αὐτοῦ, εἶναι πλήρης θείου πυρός
 καὶ μεταδίδει καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν φλόγα, δι' ἧς φλογετο
 τὸ φῶς δι' οὗ φωτίζει καὶ λαμπρύνεται, καὶ μᾶς μετα
 φέρει εἰς ὑπερξενίτη; πραγματικῆς τελειοτερᾶν, ἧς ὁ ἄ
 θρωπος φῶσι ἐρίεται, καὶ ἧτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ
 τελικὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς του. Ἄνευ ποιήσεως ὁ βί
 ος καθίσταται ἄχρησι, ἄνευ αὐτῆς αἱ ἀπολαύσεις
 ἀτελεῖς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΛΙΟΔΟΥ.

Τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Αἰόλου κείμενον
 ὀκτάπλευρον οἰκοδόμημα, ὅπερ καταρχηστικῶς καὶ ψευδῶς
 νόμῳ καλεῖται *Ναὸς τοῦ Αἰόλου*, ἦτο χρονόμετρον,
 ὡρολόγιον καὶ συγχρόνως ἀνεμ.δείκτης. Ὁ οἰκοδόμησας
 δὲ αὐτὸ Ἀδρονικός τις Κυρήστης, περὶ οὗ οὐδὲν θετικῶς
 γνωρίζομεν, εἰ καὶ φέρονται ἀνυπόστατοι εἰκασίαι περὶ
 τῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἴγνοεῖται ἐπίσης καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔ
 κτισεν ὁ φιλαθηναῖος οὗτος ἀνὴρ, δὲν εἶναι δυνατόν
 προσδιορισθῆ εἰς τὸ ἴκριθες πότε τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ ὡρο
 δομήθη. Ὡς ἐκ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τύπου καὶ τῆς ἀπε
 γατίας του, φαίνεται μεταγενέστερον τῆς τοῦ Μ. Ἀλέ
 ξάνδρου ἐποχῆς. Ὁ πολὺς Μύλλερ ὑποτίθησιν ὅτι ἀν
 ἔβη περὶ τὸ 100 π. Χ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ πρὸ τοῦ δι
 κ. Χ. ἔτους ἀκμάσας Ῥωμαῖος Οὐάβρων ἐν τοῖς Γεωγραφ
 κῆσις του ποιεῖται μνησθῆναι αὐτοῦ, ἔπεται ὡς βέβαιον πλεί
 ῖσι πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐγένετο. Ἀπορὸν δὲ φαίν
 εται διὰ τὸ Πausanias δὲν ἀναφέρει αὐτὸ, καίτοι μνη
 μονεύων πολλῶν ἄλλων μικροτέρων αὐτοῦ μνημείων.
 Ἰσως διότι ἦτο ἀσχετον πρὸς τὴν τότε εὐσεβειαν, ἢ διότι
 δὲν ἐθεώρησεν αὐτὸ μέγαλον πρᾶγμα καὶ ἀξιωματικόν
 εὐτον. Ὁ Ῥωμαῖος Βιτρούβιος περιγράφει αὐτὸ (1 β
 4) λεπτομερῶς. Ἐχονσίμεμε δὲ, ὡς εἶπομεν, εἰς προσδ
 κτισθὸν τῷ ὄρῳ τοῦ ἡμερολογίου. Εἰς ἐκάστην τῶν ὀκτα
 κτύτου πλευρῶν, ὑποκάτω τῶν ἀναγλύφων τῶν ἀνεμῶν
 πρὸς οὓς ἕκαστον αὐτῶν νεύει, φαίνονται ἔτι γραμμ
 εῖτινες μετὰ τοῦ ὑπερθεν αὐτῶν ἰδίου γυώμονος ἀπει
 λουν ἐν ἀλληλουχίᾳ σειρὰν ἡλιακῶν ὡρολογίων. Ἐν τῇ
 μέσῳ δὲ, ἔσθθεν τοῦ οἰκοδομήματος, ὑπῆρχε κλειψιδ
 (ὕδρορολόγιον), ἧς ἔχρη διακρίνοναι ἔτι, καὶ ἧτις δ
 ἰδατος, ἐξωθεν εἰς αὐτὴν μηχανικῶς μετοχευτευομένη
 ἐλήλυε τὰ ὄρας τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, ἔτι ὅτε ὁ καιρ
 ἦτο νεφελώδης καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐρίζωνται διὰ τῶ
 κτὰ τὰς πλευρὰς ἐξωθεν γνωμόνων.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμοειδοῦς στέγης τοῦ Κ
 οσταίου ὡρολογίου ἦτο ἐκ χαλκοῦ πεπονημένος Τρίτο
 ρατῶν χειρὶ τῇ δεξιᾷ ραπίδα (δείκτην) στρεφόμενος
 οὗτος ταῖς πνοαῖς τοῦ ἐκάστοτε ἐπικρατοῦντος ἀνεμ
 οῦ ἐπι στρόφιγγος ἐν τὸρῳ, ἐδείκνυε διὰ τῆς ραπίδος
 ἰκονισμένον ἐν τῇ οἰκίᾳ πλευρᾷ ἀνεμον. Αἱ πλευραὶ τ
 ὡρολογίου, ὡς εἶπομεν καὶ ὡς ὄρωται, εἰσὶν ὀκτώ, ἐκ
 τρὸς ἀλλήλας ἀποβλέπει δ' ἐκάστη πρὸς ἐν τῶν ὀκ
 κτύτου ἀνεμῶν τοῦ ἐρίζοντος, ὅπως ἡ τῶν Ἀθηνα